

המראה החדש של יאיר אלוני

טלוויזיה

הפקות

מבט

על מבט

אלטי מילס וטונות של דיו נאמרו-נשפכו על התופעה הישראלית המקורית — חדשות הטלוויזיה. במידה מסוימת הושמעו התלוונות שלא בצדק. עובדה — את המאורעות הגדוליים של הישגן סיקרה הטלוויזיה בהצלחה: הפיצוץ בתחנה המרכזית; אסונות התעופה האחרונים; משפטי לנינגרד; היועץ הרוסי בתעלה וגילוי הילדה שהגישה פרוסית לגומלתקה.

בתוכנית האחרונה של השבוע — יומן אירועים ניתן לראות כתבה מצוינת על פעילותם של חברי הליגה להגנה יהודית בארצות-הברית. הילדים המתאמנים בנשק חם הזכירו, להבדיל, את ילדי הפתח המתאמנים בנשק חם. כן יש לציין לחיוב את המישאל המאולתר של היים גיל, שהוגש באותו יום על הבדיקות הבטחוניות של הסטודנטים הערביים באוניברסיטת חיפה. ברם, כל אלה היו ירחיים יוצאים מן הכלל המאשרים אך ורק את הכלל שהוא

צופי הטלוויזיה שלא זיהו במבט ראשון את יאיר אלוני בפאה נוכרית ובלי שפס, ביום רביעי שעבר, הפכו את הופעתו לשיחת היום. תגובתו של חיים יבין היתה: "קיבלת יופי — קיבלת אופי". אשתו של יאיר אלוני קיבלה אותו בנמלה התעופה לוד.

יאיר אלוני מודיע, כי הוא לא התכוון מראש לרכוש פיאה נוכרית. לאחר משחקי באנגוק, הוא ערך מסע קניות בהונגקונג, שם נמכרות הפאות הזולות ביותר בעולם. כאשר ראיתי את המחירים, פתאום נכנס לי ג'וק לראש, אומר יאיר אלוני, "נכנסתי

יאיר אלוני — אחרי כל היפאנים שהתחילו

יאיר אלוני — לפני פיאה בהונגקונג

קרה ויצאתי שיער. את השפס הורידו לי כי הוא לא התאים לפיאה". מהונגקונג המריא אלוני החדש לטוקיו, ומשום מה היה נזמה לו שכל היפאנים מסתכלים דווקא עליו. כל רגע הוא חסם שהפיאה ניסוטה או מסה לנפול, אבל עד

כאשר חזר ממשחקי אסיה בבאנגוק במר-אהו החדש, כמורה היודעת להתגבר על הפתעות שמכניס לה תלמידיה. הבן הגדול בן הארבע אמר לו בבית, בראשון-לציון: "ברגע הראשון לא הכרת אותך, כי באת עם ראש מרובע".

מנהל חדשות רונן ברדיו — ספקולאציות

משעמם, מרדים וחולמני. סימני המחלה הם: חוסר מעוף, חוסר נמרצות, חוסר ספק ודברת כרונית.

די להזכיר את ההחמצה ביחס לנסיון לחטוף את אלי אביב, נזמה כאילו הצחת ששטו התעצל לצאת לשטח ולעבוד כמו שצריך ביום שישי הקצר. הכתבים חייבים לרוץ במקרים כאלה. מהדורת חדשות חייבת לרוץ ולא להיתקע. ואין הכוונה כאן לתק לוח טכנות, כאשר סרט מפגרו ואינו מוקרן בנמך, או כאשר כתבות מתחלפות בסרם עת ושיקופיות שרוטות מבויקות לחלקיק שניה. אפשר לסלוח על איכות טכנית גרועה. אייפאשר לסלוח על סיקור עלוב.

החוכמה אינה בהכנת כתבה על נושא מסעיר ומזעזע, אלא בסיקור יוביומי מעניין וטלוויזיוני. כתבים בעלי יוזמה ומיומנים לבני דרישות המדיום הטלוויזיוני וצלמים שהם עיתונאים בנישמתם היו מצליחים לעשות יש מאין, ואילו אצלנו בימים שק טים מזכיר מבט לחדשות סרט של קרן הקיימת בו חורשים, מתראיינים ושרים שירי מולדת.

חומר שנשדח לישראל הגיע לי-הונגקונג. דובר רשות-השידור צבי גיל, שהוא איש חדשות מובהק ושם מקומו ה"טבעי, יודע לספר על מיגבלות אובייקטיביות. רוב החדשות בארץ נוגעות לעניינים מדיניים כלכליים וכאן כמעט שאין מה לצלם. כאן מדברים על סמך ניחושם והנחות. בענייני בטחון הטלוויזיה מגיעה בזמן לכל מקום. הכתב הצבאי לשעבר, רן אדליסט, נפצע מירייה של צלף מצרי בעת עריכת כתבה על המתרחש לאורך התעלה. הכתב הצבאי הנוכחי, רון בן-ישי, נפצע בשעת פעולה של צה"ל בסוריה. אולם בענייני בטחון מעט מאוד מותר ל-סרס בתמונות.

יורם רונן, מנהל מחלקת החדשות ב-טלוויזיה, מצביע על יתרון גדול של כתבי הרדיו הרשאים לומר כמעט כל דבר על כל נושא על סמך ספקולציות ורמזי אינפורמציה מקוטעים, ואילו כתבי הטלוויזיה חייבים להביא דברים בשם אומרם ולהר-אות את פני האזורים, אחרת מאשימים אותם בבבליה.

לחוד, אך בתום כל ישיבה מחליפים אנשי המדוימים מידע, מתכננים שיתוף פעולה בניצול כתבים מקצועיים (מדיני, כלכלי, צבאי וכד') או של כתבים בחו"ל, ודי בשיחה טלפונית קצרה אחת כדי שכתב רדיו בשטח יועמד לרשות הטלוויזיה ו-להיפך — כתב טלוויזיה יועמד לרשות הרדיו.

נוכח המחסור באמצעים ובכח אדם ב-טלוויזיה בישראל — יתכן וזהוהי השיטה

נדמה כאילו שליחי הרדיו ברחבי העולם מתייחסים אל כתבות הטלוויזיה כאל תו-פעוה שולית במקום לקנות לעצמם תחוקה במדיום החדש. יורם רונן מוסיף לכל זה את המחסור באמצעים, בכח אדם, בכתיב שדה, במודיעים ובשולחנות עריכה. אולם דחקא משום המיגבלות האובייקטיביות אסור להם, לאנשי החדשות בטלוויזיה, להיצמד לשיטה הפשוטה שבעים ומדושני עונג. השיטה הפשוטה היא לאסוף את כל הפרסו-מים של הדוברים השונים במשרדי-הממשלה, בהסתדרות ובחברות הציבוריות, לע-רוך בנייהם ברור קל, לשלוח כתב לר-איין את הדובר, או את שולחו, כדי ש-המלל יהיה מלווה בתמונה, והרי לכם מהדורת חדשות.

הכתבים הפועלים בשיטות גיימס בונד. הטלוויזיה המסחרית באג-ליה נוקטת שיטה שונה, וכתביה פועלים כמעט בשיטות גיימס-בונדיות. הם הסתגנו למטה הסודי של המתנדבים לחינת ביאפרה ולמחנה המורים האירים בבלפאסט. הם הצליחו לפוצץ בחירות מוזיפות בגניאה. כאשר היה מדובר בנושא מדיני "עדין" כמו בחירות במדינה השייכת לקומונולת הבריטי, הרי ברור היה שהגורמים הרש-מיים הזדעזעו. ואף על פי כן, לא נרתעו אנשי הטלוויזיה ושידרו את כתבתם ה-דרמטית.

כאשר החליטו עורכי החדשות הבריטיים לערוך רפורטאזיה על ריגול תעשייתי, הם לא הסתפקו בראיונות מילוליים עם בעלי תעשייה ואנשי-בטיחות, אלא הסתגלו ל-מפעל שבו עמד להתבצע ריגול מטעם חב-רה מתחרה, הסתתרו בארונות וצלמו את המרגלים בפעולתם.

אנשי הבי.בי.סי. נוקטים שיטות מקובות יותר ורשמיות יותר, אבל הם יוד-עים כיצד לנצל בתיאום הן את כתבי רש-תות הטלוויזיה והן את כתבי הרדיו. כל בוקר וערב מתכנסות חברות מצומצמות של אנשי חדשות בכירים, רדיו וטלוויזיה

במאי קירשנבוים הרגשה של אין ברירה

המתאימה גם כאן ואז צריך לעמוד ב-ראש החדשות, רדיו וטלוויזיה, אדם אחד. ואילו הכתבים יכולים ללמוד מעמיתיהם הבריטיים שיטות עבודה חדשות, עזיירות ויוזמה.

חוכניות

מה מתרחש

בעזה ?

צוות הטלוויזיה שצילם את הסרט רימון בעזה (יום חמישי הקרוב, 21/1, 20.35) ירד לחמאס הנמצא במעבה האדמה באחת

שואו חזר ארצה, עלה בידו להתרגל למצב. בטלוויזיה עורר יאיר אלוני התרגשות כל-לית. אנשים חיוו דעה והתעניינו איך לובשים את זה ואיך מורידים. היתה זו טפשות מצויה לבוא במבוכה ברגע שהחלטתי להופיע על מסך הטלוויזיה כפי שאני עכשיו, אומר אלוני, "יורם רונן, מנהל המחלקה, שיבץ אותי בחדשות כמה ערבים בזה אחר זה, הצופים מתבקשים, איפוא, להתרגל".

האישי שלנו בבאנגוק. אבל הסיי-פנר הגדול של יאיר אלוני הוא סיפורו של נבחרת ישראל במשחקי באנגוק ולא ה-סיפור על הפיאה והשפס: "טכס הפתיחה ריגש מאוד, כאשר הופיעה הכתובת האנו-שית הגדולה: ברוכים הבאים, ישראל! ב-עברית. מרגש לא פחות היה לשמוע את התקווה, כאשר אסתר שחמורוב קיבלה את מדליית הזהב הראשונה. עבדנו 20 שעות ביממה במשך 21 יום, אבל היה כדאי, אומר יאיר אלוני, "היו ימים שהעיניים של יעקב ספורטה, הצלם, היו אדומות מרוב מאמץ והוא לא היה מסוגל לראות".

היתה זו הפעם הראשונה שהטלוויזיה שיג-רה צוות לחו"ל. צוות זר היה אולי מצלם את המירוץ בו נכסלה אביבה בלס, אבל רק צלם ישראלי היה מסוגל להסיט את ה-מצלמה לעבר אביבה, במקום להמשיך לעקוב אחר המירוץ. מעניין שספורטה צעק עליה ברגע הראשון: "תמשיכי לרוץ!" ורק אחרי דקה תפס שכמעט החמיץ כאן סקופ. איש זקן, שלום גר, השלים את החסר.

יאיר אלוני תיכנן להגיע לפנוסיפן, בירת קמבודיה ולסייגון בוויאטנאם. הרב הצבאי האמריקאי שאינגן את חג החנוכה לילדים הישראליים בבאנגוק, כמעט סידר לו יצי-אה עם טייסים יהודים המשרתים בצבא ארה"ב מעל שמי ויאטנאם, אולם מסיבות שונות לא יצאו הדברים לפועל.

האישי שלנו בבאנגוק היה נאלץ לצאת לסיור תיירים רגיל בהונגקונג, יפאן ופור-מוזה, אז מה הפלא שהוא קנה לעצמו פיאה והוריד את השפס?

המסימטאות של עזה, כדי לראיין את בעל המקום, שהוא אביו של אחד מסגניו של יאסר ערפאת. מכונית הטלוויזיה ומכונית הליווי נשארו למעלה ברחוב הסמוך. פתאום נשמעה התפוצצות ועוד תפוצצו-צויות. הצוות היה בטוח שנוקרו רימונים. החלה התרועצות איומה. הצוות עלה ל-מעלה וראה אנשים מבהלים סוגרים חנו-יות. למכוניות הטלוויזיה לא קרה דבר. הסתבר כי היה זה בום על-קוללי. התגו-רות על הרימון שלא הוטל מאפיניות אולי יותר מכל דבר אחר את הפחד הנורא ה-שורר כיום בעזה ובגותיה.

המפיק-במאי מרדכי קירשנבוים מספר על נסיון שנעשה לדובב סוחר ערבי הדובר עברית רהוטה. זה היה אתוהו חיל ורעדה ברגע שרק התחילו לדבר איתו עברית. הוא חשש שאחר כך יהיה את קולו ה-מוקלט ויהרגו אותו. רק בבית-הספר ה-תיכון פלסטין הסכימו התלמידים להת-כסא לאחר שהצוות הציג את עצמו כצוות טלוויזיה זר. הם לא ידעו מה הם רוצים: חסות מצרית או ישיבת פלסטין? כל העניין הלאומי בעזה מבולבל. פעילות ה-החבלנית בעזה אינה מאורגנת, לרבות ה-רציחות.

מוטי קירשנבוים יצא לשטח בעיקבות ידיעה שיגרתית בעיתון על ילד בן תשע או בן 15, שהשחיל רימון לתא של מש-אית, וכחוצאה מן ההתפוצצות נקטעו שתי רגליו של הנגה. מה מביא לזה? התרשמו-תו הפילמאית של קירשנבוים היתה ששורש הרעה נעוץ במצב הכלכלי הגרוע של תו-שבי הרצועה. החוגים הלאומיים הצליחו בקלות לכונן את רגשי התיסכול לעבר ה-שילטון הישראלי העושה גדולות במינהל האזרחי של הרצועה ובעיקר בתחומי ה-חקלאות, אינו משפיע בכלל על מספר ה-רימונים הנורקים בחתובות.

ישראל לא הצליחה וכנראה גם לא ניס-תה לספק פרנסה וקיום והגן ל-400 אלף תושבי הרצועה. המיעוט הקטן המקבל סיוע מישראל בטל בששים. שיטת היד ה-הוקה שהוכנסה לעזה בימים אלה, לא תש-נה את המצב מעיקרו. עושי הסרס: איש החדשות מרדכי קירשנבוים, הצלם בניה בן-רנן ואיש הקול יצחק כהן, יצאו מן ה-עיר בהרגשה של אין ברירה. אולם לדעת יודעי דבר, הם הצליחו לתדור לעומק ה-בעיה למרות כל המגבלות המדיניות ה-ביטחוניות, והצנזוריאליות, עד כמה ש- (המשך בעמוד 38)